

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(ב) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (ג) לֵב
(ד) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(ה) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (ו) לֵב
(ז) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(ח) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (ט) לֵב
(י) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(יא) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (יב) לֵב
(יג) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(יד) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (טו) לֵב
(טז) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(יז) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (יח) לֵב
(יט) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(כ) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (כא) לֵב
(כב) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(כג) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (כד) לֵב
(כה) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(כו) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (כז) לֵב
(כח) לַעֲלִיל יָתָּהּ, וְיִשְׁנֶה
(כט) לְקַחְתָּ חֶלֶק קָטָן, (ל) לֵב

הנהרות הב"ח

(א) נמ' ר' אליעזר היא
כז'ל וכן בכל העמוד:
(ב) שם בשלמה ראשון
אחריו ליה מאן שרא לך
אלה שני אחר:

תוספות ישנים

דבשה סך
חמטו צרישא, פיה
ללא דיוקא נקט חמטו
היה ערוה אחת, איז
פי' י"ד ריבין דנקט
חמטו חמטו חמטו
הוא ערוה ראשונה
לנבי כלל דרבי חייל
האסורה לזה חמטו
לזה דקדאמר (לקמן)
(עיל ד' ט' כד' יסודא)
חמטו חמטו וילך

תום' חד מקמא'

[illegible]

חוללות בנחלתם. משמע כלומר אין כאן תקנה אחרת: ה"ג ולימא ליה גיירה דלמא קדים וחליץ לראשונה ברישא. אי אמרת להו חלוזו לשניה ויבמו ראשונה גיירה דלמא קדים חד וחליץ לראשונה ואמי לייבומי אידך שניה דסברי מה איכפת בין וז לו אכל בדיעבד

שחלץ לשניים תחלה שריא ליה לאדק
 ליבומי קמייתא דמאן דמיו דחלץ
 לשניה ברשאי וחור ויבס קמייתא
 אפיק דרשיתא ולא אחי למחלץ
 לקמייתא וליבומי שניה: ומשני ולא
מסיבמוס קטני. דאי נמי חלץ לשניה
 אין כלן ביוס: **ולמא ליה גזירה שמה**
ביום ואסור כבועל מותו יבמו. וה"פ
 לימא ליה רבי יוחנן מנא דמאן
 טעמיה לזו משום זיקה קא אסר
 לייבס ב' אחיות דכ"ל אין זיקה דאי
 טעמא משום זיקה מבי חלץ לשניה
 ופקע זיקתא שרי ליבומי ראשונה
 כדמרי אלא אלא טעמא משום שמה
 ימות כדאמר ברש פירקין ט' דלמא
 אדמיכס חד מיית אדק כו' ומשוייה
 שקול כגון דין יבוס מאחיות לגמרי
 ואפסין חלץ לתלד מינייהו דלא בטלי
 חז' ממות יבמו י' הכי לזא יצילי
 יבוס בנחיות ואמי ליבומי לכתחלה
 קמי חלוצה ואדמיכס חד מיית אדק
 אכל לגבי מיתה דלעיל דלחרי זה
 ר' יוחנן ליכא למיגור קטני: **ר' אלעזר**
היא. בפ' ט"ז (לקמן ט'): **ואלא דאמרי**
כרבנן: מדסיפא. דמנתי"ר ר"א דקטני
 ר"א אומר ב"ש אומרים יקימו (כו')
 ב"ה אומרים יוצאו: **ולמא ליה**. דלא
 ידעינן ליה נפול ברשא דלימא ליה
 חלץ לשניה: א"ש. דמשום דלא
 ידעינן הוא הא חי הוה ידעינן מתיבמת
 ראשונה: **פינו דקטני**. כלומר הא
 דקטני יוצאו אחאי: **בשלמא לראשון**
אמרי. ליה. אפיק דרשאי כדאיסור
 אחא לירך דאי"ר ראשונה היא מלא
 שריא ניהלך הלל אחות זקוקה היא
 ומי מאחיק חלץ לאחותה לאפקועי
 זיקה מינה אלא שני לימא "אחרי
 שיהי ראשון שניה אירע שחלקו
 והוא ו' ראשונה יבמה ששומרה
 וגאסרה וחזרה והותרה דהכי אמר
 בפ' ביצד (ועל דה). קדמו וכנסו אין
 מוניאין מרד משום דלימא אלא ספק
 פגע בנחיות זקוקה דאי נמי לשני
 ספק הוא: **פינו דקאמר ליה אחיות**

אֵינִי יוֹדֵעַ מִי שֶׁנֶּאֱמָר, דָּלָא מִזֵּי לְמַרְוֵי כְּשִׁמְעֵיהֶם כֵּלָּל: אִיסוּר עֲרוּס.
כְּנוֹן חֲמוּמוֹ אוֹ עֲרוּס אַחֲרָה: דְּנִפְלֵה חֲמוּמוֹ בְּרִישָׁא. סוּזוּ שְׂאֲסֵרָה
אֵת הָאֲחֵרֶת וְנִפְלֵה תַּחְלָה. וְהִיא דְּנִקֵּט חֲמוּמוֹ חֲדָה מִעֲרִיטוֹת נִקֵּט
וְיִחָא לְיִמְנִיקְטֵיהּ מִילְתָּא דְּשִׁרְיָא וְיִקֵּר עֲרִיטוֹ תֵּרִישָׁא מִילְתָּא
דְּרִישָׁמוֹ: אַחֲמַי. שֵׁי אִסוּר בְּשִׁמְעִין וְשֵׁי חָתָן כֵּן רִאשׁוֹנָה וְיִלְיָח
לְגַמְיָה דְּלֵאִנֵּה חֲמוּמוֹ וְאִינֵה אַחֲוֹת זִקוּקָה וְיִמְהִיז חֲמוּמוֹ לְגַבֵּי
אֲדָרָךְ אֵת יִצְמֵה שְׂוֹמֵרָה בְּשַׁעַת נִפְלֵיהּ כּו': כְּנוֹן דְּנִפְלֵה הָךְ
דְּלֵאִנֵּה חֲמוּמוֹ בְּרִישָׁא, וְהִי בְּחִיבִים לֵה הֲדִיךְ בְּרִישָׁא פִּישִׁיא שְׁנִיָּה
בְּשִׁמְעֵהּ מִשַּׁעַת נִפְלֵיהּ (סוּרָיו) הִלְכָּךְ חוּלָּה מִהֵי לֵה הִיִּר: קֵל
הֵאֱלֵךְ לֶבֶן לִבִּי. כְּלוּמַר בִּיָּה קִלְוֹלָה אַחֲרֵי: ר"ש כְּהֵנָּךְ. חֲלִיבָה
דְּמֵאֵן: אֵחָא לְמִימֵר בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים יִקְיִמוּ הֵיטָּן ר"א:
וְהִי אֲבִיָּה. קָה מַסְקִיד הֵיטָּן אֲבָא שְׁאֵל וְהִיא לִיבָה לְמִימֵר
דַּעֲמָהּ דְּנִפְשֵׁיהּ קֶאֱמֵר דָּלָא רֵז לְפִגְמַחֲיֵיהּ דְּבֵית שְׁמַאי וְבֵית
הֵלֵל אֵחָא: טַיְנִיָּה חֲדָה וְיִמְנֵה, בְּפִרְקֵי מִזֵּר דְּחֻמְרוֹת שֵׁי עֲרוּס
בְּשִׁיא בְּרִישָׁמוֹ אוֹ חוּלְלָה כִּי וְיִסְמֵךְ נִמִּי אִסוּר בַּהּ וְשִׁמְעֵהּ בְּחֻמְרוֹת:
הֶסֶס. הוּא לְיִבָּה אֵלָּה חֵד אַחֲא לְקַמֵּן וְלִיבָה לְמִיגוֹר מִיֵּד אֲבָל
הֵבֵל דְּלִיבָה לְמִיגוֹר דְּלֵמָּה אַחֲא שֵׁי לִיבֻזִּי מִכְּחֵאֵיו וְקָה פִּנְע
בְּחֻמְרוֹת וְקִיקְטוּ דְּקִמֵּי דִּידֵיהּ חֵד רִמְיִן טְרוּוִיִּיָּה אִימָה אִפִּילֵה אֵסוּ
דְּמִלְלָה מִיבִים הִיא מִכְּחֵאֵיו אִיבָה הִיכִירָה לְחֻמְרוֹת וְקִיקְטוּהּ אִסוּר
אֲחֵי לְמִשְׁכִּיר אֲחֵי חֲמוּמוֹ וְקִיקְטוּהּ בְּעֵלְמָה: אֲבָל הֶסֶס. דְּלִיבָה אֵלָּה חֵד

שם ובדיון הוא דליקוס חתן ולייבם הא דאינה חמות אלא גזרינן דלמא

(א) לֹא בְּדַמְיָתוֹ וְכִּי עֲרֵבָהּ (דף לא ע"ב); וְכִי אֵרָם צ' יצחק. (ב) לֹא מִדְּמֵי אֶחָד בְּשִׁיתוֹן מִשְׁמֵה רְחֹל לִסְדֵּי שׁוּב וּמִשְׁמֵי וְכִי.

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

בצאלו יצמות ליכא שום חשש
הראשונה כשכבר חלץ לשני
חששא גדולה כ"כ שלא יט
בשציל שנתיר הראשונה שהו

ליה גזירה דלמא
 ברישא ולא מתייבמות
 ליה כלל ולימא ליה
 רבא לטבל מצות יבמין
 ייש ולימא ליה רבי
 זון שעמדה עליו שעה
 לזיו עולמית מרסיא
 אלעזר ונימא ליה
 יוסי הגלילי היא
 לא סתם לן תנא כר'
 דלא ידעינן הי נפול
 דקתני קדמו וכנסו
 גה אמרינן ליה מאן
 אמר חבראי שניה
 הוה היינו דקאמר ליה
 אן: תנן היתה אחת
 יספור ערוה אסור בה
 אסור בשתייהן ס"ד
 ואמאי ליקו חתני
 וזותו ברישא ותהוי
 הוה שהותרה ונאסרה
 הותרה הראשון: א"ר
 אינה חמות ברישא:
 תנא "ר"א אומר
 כה"א ויצאיו רש"א
 קל היה להם לכה"א
 וזמרים ויצאיו וכה"א
 ככ"ש היינו ר"א אי
 יה"ק לא נחלקו ב"ש
 אחת מהם כו': הא
 וזותה כשהיא יבמתה
 צריכא דאי אשמועינן
 גזר משום שני אבל
 שום שני אימא לא
 ום דאיכא שני דקא
 בא שני אימא לא
 בו: הא נמי תנינא
 איסור

[illegible]

דללא רמלא ערוה קמיה
והאי דייבס האי משום
זח אימא לא לייבס דלמא

ס"ל לרב דמתניתין ס"ל יש וי

(ג) חילוי צ"ל ומה דקשה עליה דרב פסא דלחמ

כת.

א א מ' ס' מל' יום
הלכה ה' תבג עשין נא
נג טושיע אדוע סימן
קפה טפ' א:
יב ב מ' טס טושיע טס
טעף ב:
יג ג מ' טס הל' ה'
טושיע טס טעף א:

מוסף רש"י

[illegible]

תום' חר מקמאי (רס)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones